

THE BOOK
OF AZRAEL
AZRAEL KÖNYVE

ISTENEK ÉS SZÖRNYETEGEK

AMBER V. NICOLE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Amber V. Nicole: *The Book of Azrael*
First published in 2022 by Rose & Star Publishing, LLC.
4144 Commonwealth Ave, La Canada California 91011, USA

Fordította
Rusznay Csaba

Szerkesztette
Takács Gábor

Borítóterv és grafika
Opulent Swag & Design

Térkép
DewiWrites

ISBN 978-963-636-542-4

Minden jog fenntartva

© Rose & Star Publishing 2022
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Rusznay Csaba 2025

ONUNA

ECANUS

Pamyel

Hadremiel
ezüstvárosa

Boel

Jacoul

Omael

NAPSUGÁR-
SZIGETEK

Valoel

Conah

Tadheil

Charoum

Adonael

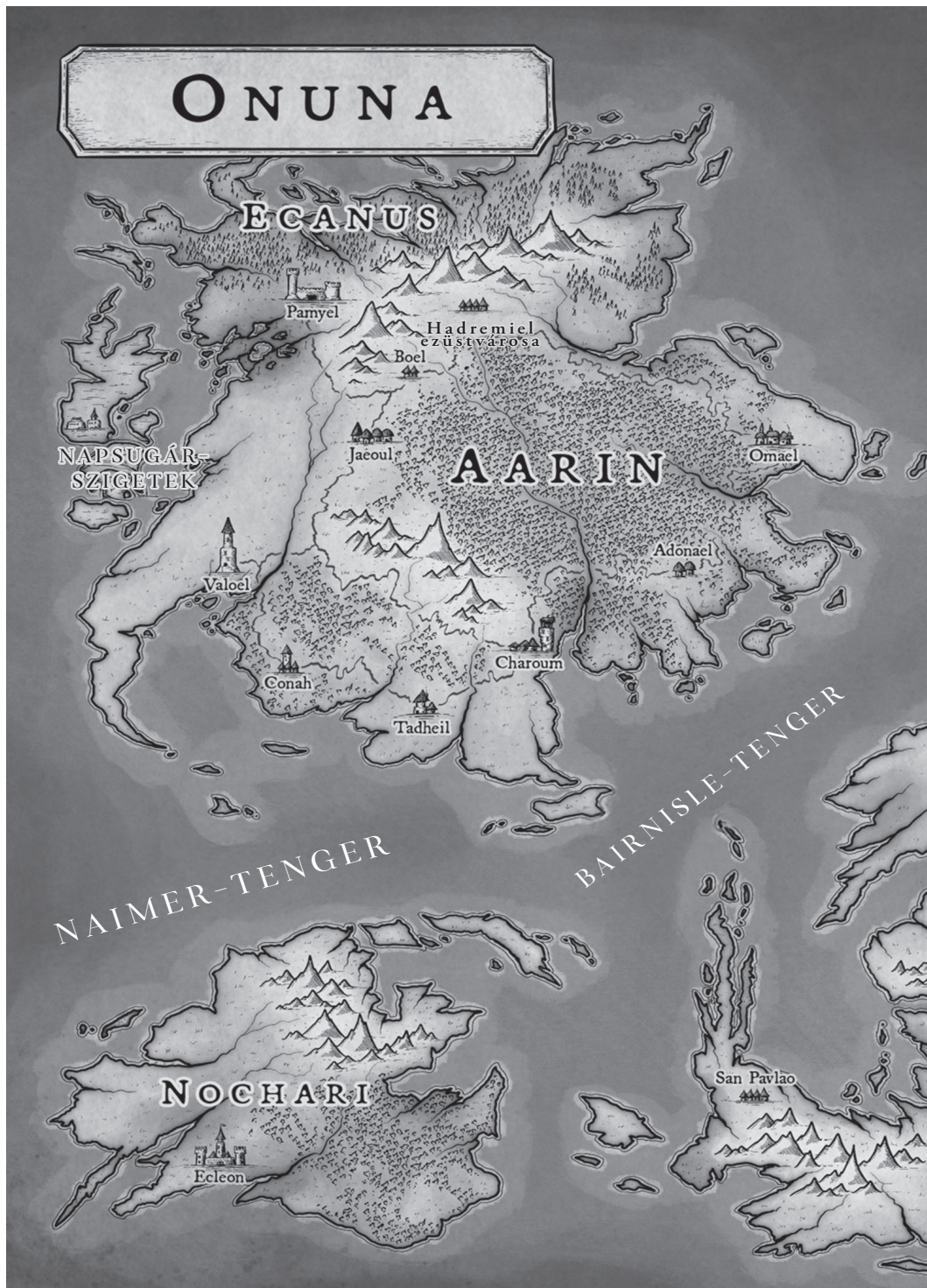
NAIMER-TENGER

BAIRNISLE-TENGER

NOCHARI

Ecleon

San Pavlao







I.

Dianna



– Komolyan? Elvileg ti ilyen rettegett, ősi harcosok vagytok, erre összerendezsz itt nekem? A legrosszabb még bőven hátravan.

Ismét meglendítettem az öklömet, és ezúttal be is találtam vele az arcába. Feje oldalra csapódott, a csontok megreccscentek a nekik csapódó bütykeim erejétől. Kobaltkék vér fröccsent a padlóra a túl-méretezett kúriájának emeleti irodájában. A helyiség közepén ülő, megkötözött égi ismét megrázta a fejét, mielőtt összeszedte magát. Vörös arccal és fájdalomtól összevont szemöldökkel bámult rám.

– A szemed – mondta felrepedt, bedagadt ajkaival, majd vért köpött a lábam elé. – Tudom, mi vagy. – Keményen küzdött, vértől és izzadságtól lucskos haja a fejére tapadt. Hátrakötözött kezén dagadtak az izmok egykor tisztességes öltönyének megtépázott anyaga alatt. A székébe roskadva ült az egykor kifinomultan berendezett szoba közepén. – De ez lehetetlen. Tè nem létezhetsz. Az Ig'Morruthenek meghaltak az Istenháborúban.

Nem Ig'Morruthenként kezdtem az életemet, ám azzá váltam, a szemem pedig mindig elárult. Amikor feldühödtem, megéheztem, vagy amikor nem emberként tevékenykedtem, úgy izzott, akár a parázs. És ez csak egyike volt a sok jelnek, amely emlékeztetett arra, hogy már nem vagyok ember.

– Á, hogyan, az Istenháború. – Fejemet oldalra biccentve méregettem őt. – Hogy is volt? Ja, igen. Több ezer évvel ezelőtt a világod

összeomlott, és lángolva belezuhant a mi világunkba, felbolygatva az életünket és a technológiánkat. Most lényegében te meg a magadfajták mondjátok meg, merre hány méter, nem igaz? A világ immár tud az istenekről meg a szörnyetegekről, és ti vagytok a jótevők, akik elzárva tartjátok a rosszfúkat.

Közelebb léptem hozzá, és ahogy megpróbált hátrébb hajolni előlem, megragadtam a szék támláját.

– Tudod, mit művelt a zuhanásotok a világgal? Járvány söpört végig az otthonom, Eoria sivatagain, miközben ti csak az újjáépítéssel foglalatostkodtatok. Tudod, hányan haltak meg? Egyáltalán érdekel?

Egy szót sem szólt, amikor ellöktem magam a széktől. Felemeltem a vérében ázó kezemet.

– Sejtettem, hogy nem. Hát, a véred mindenesetre kék, úgyhogy talán nem minden az, aminek látszik. – Leguggoltam elé, sarkam alatt üvegszilánkok recsegték. Csak az ajtón át, a folyosóról szivárgott be némi fény, és világította meg a katasztrófális állapotban lévő irodát. Könyvek lapjai meg mindenféle törmelék hevert szerteszét, nem is beszélve annak az íróasztalnak a romjairól, amelyen áthajítottam őt.

Az égi miatt jöttünk ide, és bár nem sok esélyt láttam rá, hogy itt megtalálom a Kaden által keresett relikviát, azért szétnéztem. Az én megköötözött és összevert égim semmilyen megjegyzést nem tett, mi alatt átkutattam az irodája maradványait. Sztoikus arca pajzsként fedte el valódi érzéseit.

Zaj szűrődött fel az alsóbb szintekről, ahogy a többi itt élő még egy utolsót sikoltott. Lövések dörrentek, majd baljós nevetés harsant. A foglyom szeme dühösen villogott, amikor visszaléptem hozzá, és a vállára tettem a kezem. Egyetlen elegáns mozdulattal átvetettem lábamat az ölére, majd lovaglólásban elhelyezkedtem rajta. A szeme rám villant, közben színtiszta undor és zavarodottság torzította el halványan a vonásait.

– Meg fogsz ölni?

Megráztam a fejemet.

– Még nem. – Hátrébb akart húzódni tőlem, de megragadtam az állát, és kényszerítettem, hogy egyenesen rám nézzen. – Ne aggódj! Nem fog fájni. Csak meg akarok bizonyosodni róla, hogy valóban téged keresünk. Légy egy kis türelemmel! Koncentrálnom kell, ha gyorsan akarok végezni ezzel.

Vér csorgott az arcán húzódó vágások egyikéből. Megszorítottam az állát, kicsit elfordítottam a fejét, és közelebb hajoltam hozzá, hogy végighúzzam nyelvemet a sebén. Pillanatokon belül kirepültem az irodájából, egyenesen át az emlékeibe.

Kék fény villant a tudatalattimban, ahogy számomra teljesen ismeretlen szobák bukkantak fel, majd tűntek tova. A foglyomnál egy évekkel idősebb nő nevetése csengett a fülemben, miközben egy tál étellel belépett egy kis nappaliba. A megköttözött égi anyja volt. Képek gyűltek össze, és most két férfit láttam, akik sportról beszélgettek és egy tömött bárban kiabáltak. Poharak koccantak, emberek nevetgéltek és próbálták túlharsogni a falakra erősített nagy tévékészülékeket. Lüktető fejjel merültem mélyebbre. A jelenet ismét változott, és ezúttal egy elsötétített szobában találtam magam. Aranybarna haj hullámai táncoltak egy nő apró alakja körül. Nyögései erősödtek, háta ívbe feszült, miközben a melleit szorongatta.

Jó neked, de nem ez érdek. Szorosabban hunytam le a szememet, igyekeztem összpontosítani. Ennél többre volt szükségem.

Most egy nagy, fekete ablakos autóban ülve utaztam Arariel macskaköves utcáin. Napfény tört elő az épületek mögül, a ragyogó sárgák és aranyak fokozták a környék szépségét. Emberek igyekeztek a járdán, biciklisek cikáztak a forgalomban. Napszemüveg billent meg az ornyergemen, ahogy elfordítottam a fejem, hogy felmérjem utastársaimat. Három férfi ült velem hátul – az autó nagyobbnak bizonyult, mint elsőre hittem. Elöl még kettő ült, az egyikük vezetett, miközben a másik telefonált. Fiatalok, frissen borotváltak vol-

tak, és ugyanolyan jól szabott fekete ruhát viseltek, mint az égi, akinek éppen az elméjében kutakodtam.

– Hallottak bármi mást? – tudakoltam, nem nőies hangon, hanem a foglyomén.

– Nem – válaszolta a velem szemben ülő férfi. A haját olyan sok zselével simította oldalra, hogy még a véráramban is éreztem a szagát. A mellette ülő társához képest sovány volt, én azonban tudtam, hogy nem kevésbé nagy hatalmú. – Vincent igencsak szűkszavú. Szerintem tudják, hogy a támadások nem csupán rendszerezsek, hanem konkrét célpontjuk is van. Mindössze azt nem tudjuk még, mi az.

– Sok égit veszítettünk, túl sokat és túl korán. Megint az történik, ugye? Amit tanítottak nekünk – szólalt meg a mellettem ülő. Halkan beszélt, de még így is éreztem nyugtalanságát. Hátvédalkata volt, ám a rángatózásai egyértelművé tették, hogy jókora izmai ellenére is fél. Ujjai folyton összekulcsolódtak és szétváltak, mielőtt felém fordult volna. – Ha igen, ha tényleg az történik, akkor ő is vissza fog térni.

Mielőtt válaszolhattam volna, kurta nevetés billentett ki az egyensúlyomból. Visszafordultam az előttem ülőhöz. Kezét szorosan karba fonva bámult ki az ablakon, majd ismét a többiekre nézett.

– Azt hiszem, az ő visszatérése jobban megrémiszt, mint a velük való szembenézés. – Ez a fickó is fiatalnak tűnt. Istenek, hány égi néz ki úgy, mint egy egyetemi diákszövetség tagja? Ők lennének az ellenségeink?

– Miért? – kérdeztem. – Ő csupán egy legenda, legfeljebb egy mítosz. Rashearim Kezének három tagja van velünk. Bármi, ami képes lenne megölni őket, vagy meghalt a háborúban, vagy évszázadok óta el van zárva. Csak egy újabb közönséges szörnyeteggel állunk szemben, ami hatalmasnak képzei magát. – Elhallgattam, és sorban mindegyikük szemébe néztem. – Nem lesz semmi baj.

Az elől ülő férfi szóra nyitotta a száját, de bezárta, amikor a kocsi hirtelen megállt. A sofőr leparkolt, mi pedig sorban kicsatoltuk a biztonsági öveinket. Beragyogott minket a nap, ahogy kiszálltunk,

és becsuktuk magunk mögött az ajtót. Máris járművek töltötték meg az íves kocsibehajtót, és még továbbiak érkeztek. Égiek szálltak ki belőlük, néhányan kis csoportokba gyűltek, mások azonnal a dolgukra siettek.

Megigazítottam a kabátomat, kisimítottam a gyűrődéseit egyszer, aztán még egyszer. Egész lényemet eluralta az idegesség, ahogy felmentem a bejárathoz vezető lépcsőn. Nagy márvány- és mészköépilet fogadott, arany-, fehér- és krémszínei szinte hivalkodtak. Mindkét oldalán kupolás szárnyak húzódtak, az emeleteket méretes, íves ablakok szakaszolták. A különböző épületrészeket összekötő kőhidakon emberek sétáltak. Mind ugyanolyan hivatali ruhát viseltek, papírkötegeket és aktatáskákat cipeltek magukkal. Ekkor néhányan beszélgetve és nevetgélve kiléptek az épületből. Úgy indultak el az utcán, mintha nem is egy erőd ülne a város kellős közepén.

Arariel városában.

Ködös tekintettel vontam ki magam az emlékből. Arariel gyönyörű utcái elhalványultak, én pedig visszatértem a homályosan megvilágított, romos irodába. Megkaptam mindent, amit akartam. Apró mosolyra húzódott a szám, miközben a férfi arcát magam felé fordítottam.

– Na ugye! Mondtam, hogy nem fog fájni. A folytatás viszont igen. Nyelt egy nagyot, a helyiséget betöltötte a félelem szaga.

– Mit láttál? – A vaskos, súlyos hang mögülem jött. Halk puffanás hallatszott, ahogy valami húrosat ejtett a padlóra. Két lépéssel bent termett az irodában, jelenléte majdnem olyan mindent kitöltő volt, mint az enyém.

– Mindent, amit akartunk – válaszoltam, mialatt felálltam a szék-ről, aztán egyetlen mozdulattal megpördítettem, hogy Peter szembe kerüljön Alistairrel.

– Ez itt egy égi? Rengeteget láttunk már, Dianna – közölte Alistair, és a kezével végigsimított az arcán. A lenti pusztítása nyomaként vér piszkolta be az arcát és a ruházatát. Általában tökéletesen fésült ezüst

hajába karmazsin csíkok keveredtek, és még néhány tincse is elszabadult.

– Láttam Ararielt. Járt ott. Vincentről beszéltek, ami azt jelenti, hogy *ez* itt – finoman megráztam a megkötözött barátunk által elfoglalt széket – a Kézzelel dolgozik.

Éles és veszélyes vigyor terjedt szét az arcán.

– Hazudsz.

– Nem – ráztam meg a fejemet, és kicsit előrébb toltam a széket. – Éreztem az ízét. Ez itt Peter McBride, huszonhét éves, másodvonalbeli égi. A szülei visszavonultak, más kapcsolata pedig nincs az emberi világgal. Az erőd Ararielben van. A kollégái rólunk beszéltek, és arról, amit eddig csináltunk. Említették Rashearim Kezét, sőt még Vincentet is.

A foglyom a nyakát nyújtogatta, szeme ide-oda villant Alistair és közötttem.

– Mi... Hogy láthattad ezt? Honnan tudod? – dadogta.

Szóltanul bámultuk Petert, miközben tekintete a miénket pásztázta. Aztán leguggoltam és közelebb hajoltam hozzá.

– Nos, tudod, Peter, minden Ig'Morruthennek megvan a maga kis furcsasága. Ez egyike volt az enyéimnek.

Megpaskoltam a fickó arcát, miközben ő továbbra is elborzadva meredt ránk, aztán újra Alistairre néztem. Ő erre lassan, pajkosan elmosolyodott.

– Ha igazat beszélsz – mondta –, Kaden nagyon-nagyon boldog lesz.

Ismét bólintottam.

– Megtaláltam a megoldást. A többi már rajtad múlik.

Azzal hátrébb léptem a széktől, Alistair pedig közelebb.

– Nos, Peter, akarod látni, mire képes Alistair? – Az égi próbált kiszabadulni a köteleiből, de túlságosan legyengült, és túlságosan nagy verést kapott, hogy össze tudja szedni az erejét. Felhorkantam.

Szép kis harcosok! Gyerekjáték lesz megszerezni ezt a világot Kadennek.

– Mit fogtok tenni velem?

Alistair megállt közvetlenül Peter előtt. Felemelte a kezét, két tenyerét centikre tartotta a fickó fejének két oldalától.

– Csak lazíts! Minél inkább ellenállsz, annál jobban fáj – morogta Alistair.

Többet nem beszélt, a szeme azonban ugyanolyan vérvörösen ragyogott, mint az enyém, ahogy fekete köd képződött a keze között, összekapcsolva a két tenyerét. Az ujjai között fodrozódott és táncolt, elhullámozott az égi fejébe, onnan pedig vissza. A sikolyokat tudtam a legkevésbé elviselni. Mindig olyan hangosak voltak. Ugyanakkor, gondolom, elkerülhetetlenek, ha egyszer valakinek szétépik, majd pedig újra összerakják az agyát. Alistairnek ugyan akadt már dolga pár évvel, de ilyen magas rangúval, aki ennyire közel állt ahhoz az átkozott városhoz, még soha. Kaden kivételesen rohadtul boldog lesz.

A sikolyok hirtelen elhallgattak, így felemeltem a fejem.

– Mindig elfordítod a tekintetedet – jegyezte meg gúnyos mosollyal Alistair.

– Mert nem szeretem.

Ez akaratlanul csúszott ki a számon. Kaden nem szenvedte a gyengeséget, csakhogy én ember voltam, mielőtt lemondtam arról az életemről. Halandó voltam, halandó érzésekkel, halandó értékrenddel és halandó élettel. Bármivé lettem, bármit tettem is, a halandóságom néha még mindig felszínre tört. Sokan azt mondanák, az emberi szívem tehet róla, ami részemről csak eggyel több ok, hogy még erősebb, gyorsabb és kíméletlenebb legyek. Van egy határ, amelyet a túlélés érdekében át kell lépni – és én már évszázadokkal ezelőtt átléptem.

– Mindazok után, amik a lelken száradnak, éppen ez – mutatott az elnémult égre – kavár fel téged?

– Irritáló. – Csípőmre tettem a kezemet, és fáradtan felsóhajtottam. – Végeztünk?

Alistair vállat vont.

– Az attól függ. Találtál valamit a könyvről?

Á, igen, a könyv. Végül is ezért kutakodtunk Onunában.

Megráztam a fejemet.

– Nem. De ha ez itt elég közel tud jutni a Kézhez, az is valami. Kezdetnek megteszi.

Erre Alistair is a fejét ingatta, állkapcsa megfeszült.

– Nem lesz elég.

– Tudom. – Feltartottam a kezemet, hogy inkább ne is folytassa.

– Csak essünk már túl rajta!

A társam arcán hideg és halálos mosoly jelent meg. Alistair a jégre emlékeztetett engem, kezdve a durván faragott arcélétől a néha egészen üres tekintetéig. Sosem volt ember, egész életében Kadent szolgált. Néma parancsként emelte meg a kezét, mire az égi felállt. Szavakra nem volt szükség, immár Alistair rendelkezett a férfi elméjével és testével.

– Semmire sem fogsz emlékezni az itt történetekből. Most már az enyém vagy. Te leszel a szemem és a fülem. Amit láatsz, azt én is látom. Amit hallasz, azt én is hallom. Amit mondasz, azt én mondom.

Peter szóról szóra elismételte. Mindössze a hangszínük különbözött.

– Most pedig takaríts össze, mielőtt társaságot kapsz.

A fickó egy szót sem szólt, csak megkerülte Alistairt, és elkezdte rendbe szedni az irodát. Társam mellém lépett, és együtt néztük a sürgölődését. Már fel se fogta a jelenlétünket, nem volt több egy Alistair irányítása alatt álló bábnál. Ellenálltam az ösztönös késztetésnek, hogy nyugtalanul fészkelődjek, mert én sem voltam ennél több Kaden számára. Az egyetlen különbség, hogy én ezt tudtam is. Peter megszűnt létezni, amikor Alistair kezébe került az elméje, és nem akadt olyan erő Onunában, mely megtörhette volna fölötte a hatalmát. És amint már nem lesz többé a hasznára, egyszerűen

eldobja, ahogy előtte a többi hozzá hasonlót. Én pedig segítettem neki ebben, ahogy már évszázadok óta csinálom. Egy részem kellemtelenül sajgott, miközben figyeltem, amint más választás híján teszi a dolgát.

Rohadt halandó szív.

A felém forduló Alistair tapsa üzte el ezeket a gondolataimat.

– Most pedig segíts eltakarítani a holttesteket odalent! – Elindult az ajtó felé, de még hátrakiáltott a válla fölött: – Peter, mondd csak, hol tartod azokat az erős szemeteszsákokat?

– A konyhában. Harmadik szekrény, alsó polc.

Sarkon fordultam, és követtem a társamat ki az ajtón, majd le a lépcsőn.

– Mit fogunk csinálni velük?

Mélységesen komisz vigyort villantott rám a válla fölött.

– Bizonyára bőven akad otthon olyan Ig'Morruthen, aki éhezik.